

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 15 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 82

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῇ Ἐξωτερικῇ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σίλβα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ
ΔΕΔΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΛΒΑ, Βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας

[Συνέχεια]

Μόλις ἐφάνησαν αἱ πρῶται ἀκτῖνες τῆς ἡλίου, καὶ ὁ νεωκόρος ἤνοιξε τὰς θύρας, ἔπαυσε δὲ ὁ τῶν βημάτων κρότος, ἐξῆλθε τῆς κρύπτης, καὶ ὅτε μὲν τετραποδητὶ, ὅτε δὲ ἀκροθιγῶς ψαύουσα τοὺς τοίχους, ἐπιδέ-
ξιως εὐρέθη ἔξω τῆς Ἐκκλησίας.

Καθ' ἣν στιγμὴν τόσῳ φρικώδους σκηνῇ διεδραματίζετο ἐν τῇ Μητροπόλει, ἀνατόμος τῆς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας ἤθελε κατα-
πτοηθῇ, ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὰ δάκρυα καὶ τὰς βλακύνους, ὥς τὸ λεπτοφυὲς τοῦτο ὄργανον μετὰ τυραννικῆς δυνάμεως ἐξῆσκει ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς Ράλφου. Ὁ νέος ἱερεὺς εἶχε δι-
έλθει τὴν νύκτα ἐξαίτουμένος ἀντίληψιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῶν κακῶν διαλογισμῶν, οἵτινες συνεσπεירוῦντο εἰς τὸ θυελλώδες χάος τοῦ καταπεπονημένου νοῦς του· ἐφαίνετο ὅτι δυνάμεις τις εἶχε κατακυριεύσει τὸ πνεῦμά του, καὶ τὸ κατεσπάρτατε μὲ τὰς μεθυσι-
κάς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος...

Ὁ Ράλφος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠγεί-
ρετο μετ' ὀρμῆς, ὥς ἐὰν ἰσχυρόν τι ἐλατή-
ριον ὤθει αὐτὸν βιαίως, καὶ μετ' ἐξημμένων ὀφθαλμῶν ἐπιθυμίας καὶ ἡδονῆς ἔτεινε τοὺς βραχίονάς του, ὥς νὰ ἤθελε νὰ περιβάλλῃ μορφὴν ἠναέριον, ἥτις ἐπετερυγίζε περὶ αὐ-
τόν, μὲ θωπείας ἐρωτικές... Ἀλλ' ἡ πραγ-
ματικότης ἐφυγάδευε τὰς ἡδέας ταύτας ἀ-
πάτας... τότε νευρικός τις σπασμὸς ἐτά-
ραττε τὸ ἀδύνατον σῶμά του, καὶ δάκρυα ἀπελπισίας κατέβρεχον τὰς ἐκ τῶν στερή-
σεων καὶ θλίψεων ἐξασθενισθείσας παριὰς αὐτοῦ... ματαιῶς ἐζήτηι ἀνακούφισιν τινα εἰς τὸ καθαρὸν τοῦ ὀρίζοντος, ὅστις διεφαί-

νετο ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ παραθύρου τοῦ κελλίου του· ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιβλητικῇ ἡσυχίᾳ τῆς γο-
ητευτικῆς ἐκείνης νυκτός, ἀκτινοβολούσης ὑπὸ μυριάδων ἀστέρων, — εἰς τὴν ζωηρὰν ἀν-
τίθεσιν τῆς ἡσυχίας τῆς φύσεως πρὸς τὰ αἰ-
σθήματα αὐτοῦ, — ἡ τρικυμία τῆς ψυχῆς του σφοδρότερα ἐπανηγείρετο, καὶ τὰ χεῖλη συνεσφίγγοντο προφέροντα διακεκομμένας φράσεις καταρῶν καὶ βλασφημιῶν... ταχέως ὁμως ἡ τοιαύτη ἐξαψὶς κατηνύασθη ἔνεκα τῆς μεγάλης σφοδρότητος, καὶ τότε ἤφιετο νὰ πίπτῃ ἐξηντημένος ἐπὶ τῆς μικρᾶς αὐ-
τοῦ κλίνης ἄνευ δυνάμεως, ἄνευ θελήσεως.

Ὅταν προσεκάλεσαν αὐτὸν νὰ λειτουρ-
γήσῃ, κατῆλθεν αὐτομάτως χωρὶς νὰ ἐννοῇ τί ἔπραττε.

Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὠνειρεύετο, αἱ ἰδέαι του ἦσαν συγκεχυμέναι καὶ ἀβέβητοι εἰς τὸ πνεῦμά του... ὑπὸ τῆς φαντασίας του πα-
ρουσιάζετο ἐποχὴ μακρυνή, μακρυνή... δὲν τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐλειτούργει, ἀλλ' ὅτι πα-
ρευρίσκετο εἰς λειτουργίαν, ὥς κατὰ τὰς ἡ-
μέρας, καθ' ὅς παῖς ἐστὶ ὢν συνωδεύετο ὑπὸ τῆς μητρὸς του, θωπεύοις αὐτὸν μετ' ἀ-
γάπης καὶ τρυφερότητος.

Ἦτο τοσοῦτον προσηλωμένος εἰς τὴν ἰ-
δέαν ταύτην, ὥστε, ὅτε ἐστράφη ἵνα ὑψώσῃ τὸν ἡγιασμένον ἄρτον, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀντὶ νὰ ἴδωσι τὴν μελαγχολικὴν τῆς μητρὸς του μορφὴν, παρετήρησαν τούναντίον τὴν τῆς Ἐδῆττης, γονυπετοῦς καὶ περιμενούσης ὅ-
πως κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων διὰ τρόπον λίαν εὐλαβοῦς.

Ἡ ὥραία κόρη, φοροῦσα τὴν λευκὴν καὶ λεπτειλίεπτον νυμφικὴν ἐσθῆτα μετὰ τοῦ ὑπερύψου προσώπου της, ὑπερύψου καὶ ἀκτινοβολοῦντος ὑπὸ μειδιάματος ἀπεριγρά-
πτου γλυκύτητος, εἶχε τὴν ἀδελὸν ἐκείνην ἔκφρασιν, ἣν οἱ ποιηταὶ ἐφαντάσθησαν ὑ-
πάρχουσαν παρὰ τοῖς ἀγγέλαις.

Μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν παιδι-

κὴν του φίλην κύπτουσαν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ θανάτου, καὶ εὖτ' αὖ νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν θέσῃ ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἀθῶων καὶ ἄσπιλον, διῆλθεν ὡς λάμψις πρὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Ράλφου, πλησιάζοντος τὸν ἅγιον Ἄρτον εἰς τὰ χεῖλη τῆς Ἐδῆττης.

Ἡ τελευταία αὕτη ἔμεινε στιγμὰς τινὰς βεθυθισμένη εἰς προσευχὴν, καὶ ἀφοῦ ἔρριψε πρὸς τὸν νέον ἱερέα βλέμμα πλήρες φιλικῆς εὐγνωμοσύνης, ἐπλησίασε πάλιν τὴν μητέρα της εἰς γωνίαν τινα τῆς Ἐκκλησίας, ἀνα-
μένουσα τὸν μνηστῆρά της.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰδὸς τι ἀπά-
της ἤρχισε νὰ κυριεύῃ λεληθότως τὴν Ἐ-
δῆττην : τῇ ἐφαίνετο ὅτι οἱ τοῖχοι εἶχον ἀ-
πολέσει τὰς βάσεις ἐφ' ὧν ἐστηρίζοντο, μελ-
λοντες νὰ πέσωσι καὶ καταπλακώσωσιν αὐ-
τήν, τὸ ἔδαφος ἐσκαλεῖν ὑπὸ τοὺς πόδας της οἰκὴν καταστρώματος πλοίου, τοὺς πολ-
λοὺς φίλους καὶ γνωρίμους, οἵτινες τὴν πε-
ριεκύκλουν, διέκρινε συγκεχυμένως, ὥς ἐὰν πυκνὴ ὁμίχλη περιεκαλύπτεν αὐτοὺς, ὑπό-
κωφος κρότος ἐδόμει εἰς τὰ ὦτά της, καὶ ὅλον τὸ σῶμα βαθυμυθὸν ἔρριγιε παταγωδῶς, μετὰ μεγάλης δὲ δυσκολίας ὑπεμερίδισε πρὸς τὸν Τασίλλον εἰσπερχόμενον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ψιθυρίζουσα αὐτῷ :

— Γνωρίζεις ὅτι ἐλησημόνησα τὰ σχέδια τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας;... Δὲν θέλω πλέον νὰ γείνω μοναχὴ, καὶ αἰσθάνομαι ἄφατον αἶσθημα εὐτυχίας διδοῦσά σοι τὴν ζωὴν μου...

Ἀλλ' ἡ ἐμπιστευτικὴ αὕτη ἐκμυστήρευ-
σις τῆς ψυχῆς της εἶχεν ἐκφρασθῇ μετὰ τό-
σον ἀδυνατὸν φωνῆς, ὥστε ὁ Τασίλλος ἠν-
νόησε τὰς λέξεις τῆς κόρης, μὴ ἀκούσας ὁ-
μως αὐτὰς.

Μετὰ ταῦτα ἐπλησίαζον ἀμφοτέρω τὴν ἁγίαν Τράπεζαν. Ὁ Ράλφος, ἂν καὶ ἠσθά-
νετο ἑαυτὸν καταδιβρωσκόμενον ὑπὸ πικρᾶς καὶ δεικτικῆς ζηλοτυπίας, ἀπήγγειλεν οὐχ